τραπέζι. Ἡ ὑπηρέτρια, χαμογελαστή κι' αὐτή, τοῦ πῆρε τὸ καπέλλο, τοῦ σκουπίζει τώρα μὲ μιὰ πετσέτα τοὺς ὤμους, τὶς πλάτες...

—Εὐχαριστῶ τολύ, κυρά...

—Ρήγη !.. ἔκαμε ἡ γρηά.

Κι' ἔξω ἡ βροχὴ μὲ τὸ τουλούμι !

—Ποῦ θὰ πηγαίνατε τώρα μ' αὐτὴ τὴν κακοκαιρά !.. λέει ὁ πατέρας, βάζοντας τὴν ἄκρη τῆς πετσέτας στὸ ἄνοιγμα τοῦ γελέκου του. Νά !.. βλέπετε; ἔκαμε ἄξαφνα δείχνοντας τὴ κυρὰ - Ρήγη ποὺ ἔφερνε τὸ ἀχνιστὸ φαΐ στὴν πιατέλλα.

—Νά, καὶ τὸ γιγτό!.. ἡ πεθερά σας θὰ σᾶς ἀγαπάει ! καὶ γέλασε ἀνοιχτόκαρδα.

Ὁ Λάμπης, χωρὶς νὰ θέλῃ, ἔστρεψε μιὰ γρήγορη ματιὰ στὴ Φλώρα ποὺ εἶχε στηλωμένα τὰ γοητευτικά της μάτια στὸ βάθος τοῦ πιάτου της· μὰ δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ, ἂν τὸ στήλωμα κεῖνο δείχνανε ντροπαλωσύνη, ἀνειρωπάληση, ἀφηρημάδα ἢ ἀτομικὴ προσοχή. Ἐ μᾶς μέλει. Τὸ ζήτημα εἶνε ὅτι, ἂν καὶ δὲν ἔφαγε σὰ στὸ σπίτι του, ἀφοῦ βρισκόταν σὲ ξένο σπίτι καὶ μὲ τέτοιες συνθήκες, ὡς τόσο ἐχόρτασε, ἢ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πῇ πῶς ἐκάθησε στὸ τραπέζι χορτασμένος ἀπὸ μιὰ γλυκειὰ τιμωρία, ἀμηχανία ἢ κάτι παρόμοιο ποὺ τοῦ ἔφερνε ἀνησυχία. Εἶχε λοιπὸν τὸ διάολο μέσα του ἀλλοιῶς δὲν ἐξηγεῖται, γιατὶ ἄρχισε νὰ τοῦ φαίνεται ἡ θέση του ἀλλόκοτη καὶ τὰ τόσεφα αὐτὰ ἄτομα σὰ θεατρίνοι... τὰ μαλλιὰ τῆς κυρᾶς Γαλαζίδου πουντιαρισμένα, γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἄσπρη λουρίδα πάνω ἀπ' τὸ μέτωπο... ἡ γενειάδα τοῦ κυρίου Γαλαζίδου, ἕνωμη νὰ ξεκολλήσῃ σὲ κάποια ἄκρη καὶ νὰ πέσῃ... τὰ μάτια τῆς δεσποινίδας βαμμένα... Μπά !.. Κύριε ἐλέησον !.. Αὐτὰ τὰ παιχνίδια τοῦ τὰ κάνει πάντα ἡ ἐπρεπειασθηδία τῆς φαντασίας του· μπορεῖ νὰ τοῦ σκαρώσῃ ὁλόκληρη ἱστορία ἀπὸ τὸ πέσιμο ἑνὸς φύλλου, ὄχι ἀπὸ τὸ πέσιμο μιᾶς βροχῆς, ποὺ εἶχε καὶ μιὰ τέτοια συνέπεια... Χαμογελᾷ λοιπὸν μέσα του καὶ νοιώθει πὼς ἀγᾶ - ἀγᾶ λνώνει ὁ πάγος ποὺ στεκόταν ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ στοὺς καινούργιους φίλους του. Ὁ κ. Γαλαζίδης γελᾷ μὲ τὸ τίποτα· ἀκόμα καὶ ὅταν ὁ ἴδιος δειγνεῖται κάτι.

—Μά, παιπιπά !.. Θὰ πάθῃς τίποτα !.. Στάσου νὰ καταλάβουμε κι' ἐμεῖς !.. ἔλεγες πὼς κάποτε κάποιος...

—Οὔ !.. βαρέθηκα νὰ τ' ἀκούω αὐτὸ τὸ ἀοστεῖο ! — ἔκαμε ἡ αὐστηρὴ κ. Γαλαζίδου, ἐνῶ ὁ γέρος ἐσυπλήρωσε τὰ κενὰ μὲ γέλια:

—... μοῦλεγε... ποῦ τὰ βάζω τὰ γένια μου... ὅταν κοιμοῦμαι.. ἀπάνω ἀπὸ τὸ πάπλωμα, ἢ ἀπὸ κάτω !..

Καὶ βλέποντας πὼς τὸ ἀστεῖο πέτυχε, ἄφιαβ ὅλοι γελοῦνε, ἐνθουσιάζεται.

—Φέρε ἄλλο ἕνα μπουκάλι !.. φωνάζει στὴν κυρὰ - Ρήγη· μοιράζει τὸ κρασὶ στὰ ποτήρια καὶ τσουγκρίζει μὲ ὅλους. Ὁ Λάμπης καθὼς σηκώνει τὸ ποτήρι νὰ πῇ ἀντιστρέφεται μὲ τὴν Φλώρα ποὺ κάνει τὸ ἴδιο. Οἱ δύο νέοι χαμογελοῦν. Περίεργο !.. Τώρα θυμᾶται πὼς ἄλλα εἶπε σ' αὐτούς, στὸ δρόμο καὶ ἄλλα στοὺς γοντς της, στὸ σπίτι. Στὸ δρόμο τοῦ εἶπε : Αὐτοὶ οἱ δύο ἄνθρωποι μὲ παρακολουθοῦν, μοῦ φαίνονται ἔπιστοι.... Ἐνῶ στὸ σπίτι ἔλεγε πὼς οἱ ἄνθρωποι τὴν πρόσβαλαν μὲ «βωμόλοχα», μὲ «προπάσεις...».

Μόλις ντράπηκε στὴν ἀρχὴ καὶ φάνηκε ἐπιφυλακτικὴ μαζί του, ἢ μήπως τὰ παραφόρεσε στὸ σπίτι, γιὰ νὰ δεικνυόρῃ στοὺς δικούς της τὴν παρουσία ἑνὸς ξένου νέου στὸ πλευρό της... Ἀξίζουν, ἀλήθεια, τὰ σημερά κορίτσια... μωρέ, ξέρουν νὰ ζήσουν !..

—Ἀφαιρεθήκατε μὲ τὴν βροχή, ἔκαμε ὁ κ. Γαλαζίδης, ποὺ τὸν ἔβλεπε ἄλαλο, σὰ νὰ πρόσεχε σὲ κάτι ἔξω ἀπὸ τὸν ἑαυτό του.

—Μὲ βλέπεις, νὰ μὴ θέλῃ νὰ πάγῃ; πρόσθεσε ἡ γυναῖκα του.

—Ὄχι, ἔκαμε ὁ Λάμπης, συλλογιζόμουν πὼς σᾶς ἔγινα ἐνοχλητικός.

—Καθόλου ! διαμαρτυρήθηκε ὁ γέρος, μᾶς ἐπροσφέρατε μιὰ ὑπηρεσία· ἐδώσατε τὸ πωδ μας ποὺς ξέρει ἀπὸ τί κινδυνο, ἐδῶ ἔξω στὴν ἐρημιὰ ποὺ καθόμαστε. Ἔχομε καθῆκον ! Σᾶς παρακαλῶ... μὴν ἐπιχειρῆτε νὰ διαμαρτυρηθῆτε. Ἂν βγῆτε, κινδυνεύετε νὰ πέσετε σὲ κανένα ὄγρο βάραθρο· μὰ δὲν ἔχομε δρόμους στὴ σπιτοκα μας. Μένετε ἐδῶ ἀπόψε· εἴσθε αἰχμάλωτός μας· ἢ κυρὰ - Ρήγη θὰ σᾶς ἀδηγήσῃ ἐπάνω, στὸ δωμάτιο τῶν ξένων· μιὰ βραδιὰ εἶν' αὐτή. Θὰ περάσῃ. Νά !.. ἀκοῦστε !..

Κι' ἀλήθεια· τὴν ἴδια στιγμὴ μιὰ φοβερὴ λάμψη ἄναψε στὰ τζάμα τοῦ σκοτεινοῦ γαγιατιοῦ κι' ἕνας κρότος ἐκρός, σὰ νὰ τσακίζοντανε ἕνας κόσμος ὁλόκληρος ἀπὸ γυαλιά, ἀνάγκασε τὶς δύο γυναῖκες νὰ σταυροκοπηθοῦν.

—Ἀστροπελέκι ! ἔκαμε ἡ Φλώρα.

—Κάπου ἐδῶ, κοντά, συμπλήρωσε ἡ μητέρα.

Ὅταν ἡ κυρὰ - Ρήγη ὡδήγησε τὸν ποιητή μας στὸ ἐπάνω δωμάτιο, τοῦ ἄφησε τὴ λάμπα, τὸν καλημέρισε κι' ἔφυγε. Καθὼς ἔκλεινε τὴν πόρτα, ἀκούστηκε ἕνα «κράκ», μὰ ὁ Ἀστρονὸς δὲν τὸ προσέξε κι' ἄς τ' ἄκουσε. Τὸ πρῶτο ποὺ ἔκαμε, ἦταν ν' ἀνοίξῃ τὸ παράθυρο τοῦ δρόμου· μά, καθὼς ἔσπρωχνε τὰ παντζούρια, ἔνοιωσε μιὰ ἀντίσταση, ἕνα χαρχαλητό. Δὲν ἦτανε βέβαια δειλός, μά, τέλος πάντων, ἀνησύχησε. Ἔσπρωξε λοιπὸν μὲ περισσότερη ἐπιμονὴ τὰ παντζούρια ἄνοιξαν διάπλατα καὶ μὲς στὸ δωμάτιο ὥρμησαν δυό - τρία κλαδιὰ μουσκεμένα, πιτσιλώντας τον στὸ πρόσωπο: ἕνα δέντρο - μιὰ πανύψηλη λεύκα-στεκόταν σὰ φρουρὸς μπρός στὸ παράθυρο. Κοίταξε ὕστερα τὸν οὐρανό· ἡ μπόρα εἶχε πάψῃ· μιὰ ψιλὴ καὶ ἀραιὴ βροχούλα ἔπεφτε γρήγορα - γρήγορα, σὰ σύντομος ἐπίλογος στὸ φοβερό, ἀλήθεια, ἐκεῖνο κατακλυσμό. Μά, καθὼς ἔσκυβε ἀφηρημένος, εἶδε κάτι... Ὄχι! δὲν γελιόταν· στὸ ἀδύνατο φῶς τοῦ φαναριοῦ εἶδε τὰ περνοῦν δύο ἄνθρωποι μὲ κωκέτα... οἱ ἴδιοι ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὴ Φλώρα, ἴσως... Ἔτρεξε στὴν πόρτα νὰ φωνάξῃ τὴν ὑπηρέτρια, νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς νοικοκυραίους... Μὰ ἡ πόρτα δὲν ἄνοιγε!... ἤτανε κλειδωμένη ἀπόξω! Τώρα, καταλάβαινε πὼς τὸ «κράκ» ποὺ εἶχε ἀκούσῃ, ὅταν ἡ γρηὰ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ἤτανε τὸ γύρισμα τοῦ κλειδιοῦ. Λοιπόν, στ' ἀλήθεια, ὅπως τοῦπε ὁ γέρος, ἦταν αἰχμάλωτος !

ΛΑΜΠΗΣ, μὲ νέα ἀνησυχία, πῆγε πάλι στὸ παράθυρο, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ τ' ἀπόψαγε οἱ δύο ἄγνωστοι. Ἔσκυψε, κύτταξε δεξιά, ἀριστερά, ἀλλὰ δὲν τοὺς εἶδε πουθενά. Ὁ δρόμος ἤτανε ἔρημος, τοῦ φάνηκε ὅμως τώρα,—νόμισε—ὅτι τὴ στιγμὴ ποὺ ἔσκυβε ἀπὸ τὸ παράθυρο,ἄκουσε κάποιο ἐλαφρὸ κρότο στὴν ἐξώπορτα. Μήπως τάχα οἱ δυὸ ἄγνωστοι εἶχαν χωθῆ μέσα στὸ σπίτι ; Ἂν εἶχε γίνει τέτοιο πρᾶγμα, τότε, βέβαια, οἱ ἄγνωστοι θὰ εἶχαν ἰδιαίτερο κλειδὶ τῆς πόρτας. Ἡ ἰδέα αὐτὴ τὸν τάραξε. Μήπως εἶχε πέσει, λοιπόν, στὰ δίχτια κάποιας συνωμοσίας ; Ἀλλὰ τότε ἡ κόρη, ποὺ εἶχε παρακολουθήσει, δὲν ἤτανε παρὰ ἕνας κοράχτης μιᾶς λησταρχικῆς συμμορίας. Ὁ εὐγενικώτατος, σεβαστὸς κύριος, ὁ πατέρας της, οἱ δύο ἄγνωστοι, ὅλα τὰ πρόσωπα, ποὺ κατοικοῦσαν μέσα στὸ ἀρχοντικὸ αὐτὸ σπίτι, ἐλεεινοὶ κακοῦργοι. Τὸν εἶχαν παραούρῃ ὅς ἐκεῖ γιὰ νὰ τὸν λησταίψουν καὶ νὰ τὸν σκοτώσουν. Ποιός ξέρει πόσοι ἄλλοι δυστυχισμένοι εἶχαν βρῆ τὴν ἴδια τύχη πρὶν ἀπ' αὐτόν ! Αὐτὴ ἡ δέα τοῦ ἔκανε φρίκη...

Κάθιος ἀπάνω στὸ κρεββάτι του ἀποκαιμωμένος. Ὅλες οἱ ἱστορίες τῶν καταχθονίων ὀπιτιῶν, ποὺ εἶχε διαβάσει τὶς περιγραφές τους, σὲ ἀστεριωμικὰ μυθιστορήματα, ζωντάνεψαν μπροστά του. Ἡ ἰδέα πὼς ἤτανε κλειδωμένος ἀπόξω, μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ δυνάμωσε τὶς ἀνησυχίες του. Χωρὶς ἄλλο οἱ κακοῦργοι περίμεναν ν' ἀποκοιμηθῆ. Ὕστερα θὰ μπαίνανε μέσα καί... Ἐ θέλαν νὰ σκεφθῆ τὶς φρικτὲς λεπτομέρειες. Μία στιγμὴ, σκέφθηκε νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ ὅ,τι γίνει ἂς γίνει. Ἤξερε καὶ κύτταξε πάλι. Ἤτανε ψηλά. Θὰ γινόταν κομμάτια. Σκέφθηκε νὰ βάλῃ τὴν κλειδωμένην πόρτα καὶ νὰ δραπετεύσῃ, ὅπως—ὅπως, ἢ νὰ βεβαιωθῆ, τουλάχιστον τί συμβαίνει μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, μιὰ ὥρα ἀργότερα. Ἂν ὅμως δὲ συνέβαινε τίποτε καὶ ὅλα αὐτὰ ἦσαν πλάσματα τῆς φαντασίας του, ποιός θὰ τὸν ἔσωζε ἀπὸ τὸ γελοῖο καὶ ἀπὸ τὴ ντροπή, πὼς ἀνηούχησε μὲ τοὺς μάταιους φόβους του τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους, ποὺ τὸν φιλοξένησαν ;

Ἀποφάσισε νὰ ἡσυχάσῃ καὶ νὰ περιμένῃ. Ἄξαφνα μιὰ ἄλλη τρομερὴ ἰδέα τοῦ πέρασε. Μήπως κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι αὐτὸ ἤτανε μιὰ καταπακιὰ ὅπως στὰ σπίτια τοῦ εἴδους αὐτοῦ, ποὺ εἶχε διαβάσει τὶς περιγραφές τους ; Φρίκη ! Τὸ κρεββάτι του θ' ἄρχιζε νὰ κατεβαίνῃ, σιγά—σιγά, καί, σὲ λίγο, θὰ βρισκόταν σ' ἕνα ὑπόγειο σκοτεινό με ἀνθρώπινα κόκκαλα, ὅπου θὰ τὸν περίμενε ἕνα τρομερὸ τέλος.

Σηκώθηκε βιαστικά, ἔσκυψε κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι ν' ἀνακαλύψῃ τὸν μυστικὸ μηχανισμὸ τῆς καταπακτῆς, ἀλλὰ ἔξω ἀπὸ τὸ ἄγγιγο τῆς νυχτός, δὲ βρῆκε τίποτε ἄλλο. Τὰ σανίδια ἐφαίνοντο στερεὰ κοφωμένα στὴ θέσι τους.

Σὲ λίγο μιὰ εὐχάριστη ἀνάδραση γεννήθηκε μέσα του. Ὅλα αὐτὰ τοῦ φάνηκαν ἀνοησίες.

—Καλὸ πρᾶγμα νὰ ἔχῃ κανεὶς φαντασία ! εἶπε μέσα του. Καὶ ὅμως εἶνε ἀπαραίτητη γιὰ ἕνα συγγραφέα...

Ἔπειτα τοῦ ἦρθε μία ξαφνικὴ ἔμπνευση.

—Γιατί, εἶπε πάλι μέσα του, ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία ποὺ ἔπλασα μὲ τὴν φαντασία μου, νὰ μὴν τὴν ἐκμεταλλευθῶ; Τὸ θέμα εἶνε πρώτης τάξεως καὶ μοῦ πέφτει ἀπ' τὸν οὐρανό.

Προσπάθησε νὰ πλέξῃ τὸν μῦθο, ξαπλωμένος τώρα στὸ κρεββάτι του. Ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφερνε. Ἐν μπορεῖ νὰ βρῆ τὴ λύση. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀδυναμία του πάντοτε. Ἐν τὰ κατάφερνε ποτε νὰ βρῆ τὴ λύση. Καί, κλοιδιοχυρίζοντας μέσα του τὴν ὑπόθεση τοῦ δράματος, ποὺ θὰ τὸν δόξαζε μιὰ μέρα, ἐνῶ τὸν ἴδιο καιρὸ εὐλογοῦσε τὴν τύχη του, ποὺ σὲ μιὰ βραδιὰ μέσα, τοῦ εἶχε προσφέρει μιὰ ἐρωτικὴ περιπέτεια μαζὶ μὲ τὴν ὑπόθεση ἑνὸς ἀρχοντογρήματος, ἀπεκοιμήθηκε, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ.

(Ἀκολουθεῖ) **Παῦλος Νιρβάνας**

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ο ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ ΕΜΠΟΡΟΣ

Ἕνας ἔμπορος εἶχε χάσει τὴν γυναῖκα του. Ἡ κηδεία εἶχε ὁρισθῆ γιὰ τὸ μεσημέρι. Ὁ ἔμπορός μας ξύπνησε στὶς ὀχτὼ τὸ πρωΐ, κατὰ τὴ συνήθειά του κι' ὅταν εἶδε πὼς ἦταν ἀκόμη τόσο νωρὶς σκέφθηκε:

—Δὲν εἶνε παρὰ ὀχτώ !... Ὥστε ἔχω καιρὸ νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ στοὺς λογαριασμούς μου...

Καὶ σὲ λίγο, βρισκόταν βουτηγμένος μὲς στὸ «Καθολικό», τὸ «Ἡμερολόγιο» καὶ τοὺς «Ἰσολογισμούς» του...

Κατὰ τὶς δωδεκάμισυ ὁ ὑπάλληλός του πῆγε καὶ τὸν βρῆκε ἐντελῶς ἀφοσιωμένο στὴ δουλειά του.

—Ἀφέντη... τοῦ εἶπε: Οἱ καλεσμένοι περιμένουν κάτω...

—Οἱ καλεσμένοι; ἐπανέλαβεν ἀφηρημένα ὁ ἔμπορος. Ἀφησέ με ἥσυχο παιδί μου... Ξέρεις καλὰ τὸ ρητὸν ποὺ εἶνε γραμμένο πάνω ἀπ' τὸ γραφεῖο μου: «Πρῶτα οἱ ὑποθέσεις, κι' ὕστερα οἱ διασκεδάσεις» !...

Ὁ ἀπαίσιος σύζυγος εἶχε ξεχάσει ὅτι ἡ γυναῖκα του εἶχε πεθάνει. Νόμισε πὼς πρόκειται γιὰ κανένα γλεντάκι.

Αἰμιλία Στεφ.. Δάφνη